

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 11Co/5/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2115223878
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 03. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Fedor Benka
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2021:2115223878.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Fedora Benku a sudkýň JUDr. Silvie Hýbelovej a Mgr. Kataríny Arnouldovej v spore žalobkyne: O. R., nar. X.X.XXXX, bytom O. X, O., zastúpená JUDr. Denisou Jánošíkovou, advokátkou so sídlom Klincová 35, Bratislava, proti žalovanej: Q. Z., nar. X.X.XXXX, bytom S. K. P. XXX, zastúpená JUDr. Michaelou Kajabovou, advokátkou so sídlom Budovateľská 2, Bratislava, o náhradu škody na zdraví, o odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Trnava zo dňa 9. septembra 2020, č.k. 37C/432/2015-322, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej vyhovujúcej časti a v závislých výrokoch o nároku na náhradu trov konania a povinnosti žalovanej zaplatiť súdny poplatok **p o t v r d z u j e**.

II. Žalobkyňa má voči žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Rozsudkom napadnutým odvolaním súd prvej inštancie žalovanej uložil zaplatiť žalobkyni sumu 19.683,25 € s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 19.683,25 € od 5.5.2016 do zaplatenia, do troch dní odo dňa právoplatnosti rozsudku a vo zvyšku žalobu zamietol. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol tak, že žalobkyni priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 59,24%. Ďalej súd napadnutým rozsudkom žalovanej uložil zaplatiť Slovenskej republike, na účet súdu, súdny poplatok vo výške 1.180,50 € do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

2. Svoje rozhodnutie vo veci samej súd právne odôvodnil použitím ust. § 420 ods. 1, § 442 ods. 1, § 444, § 450, § 488, § 489 a § 517 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka, § 2 ods. 1, § 3 ods. 1 a 2, § 5 ods. 1, 2 a 4 zákona č. 437/2004 Z.z. o náhrade za bolesť a o náhrade za sťaženie spoločenského uplatnenia, § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, ako aj ust. Opatrení č. 6/2013 vydaného Ministerstvom zdravotníctva SR dňa 31.5.2013, keď vykonaným dokazovaním dospel k záveru, že návrh žalobkyne je v zásade dôvodný, avšak v časti náhrady ušlého zisku iba za obdobie, ktoré súd vyhodnotil ako obdobie práceneschopnosti žalobkyne (teda nie za celé ňou požadované obdobie). Žalovaná dňa 21.10.2013 spôsobila žalobkyni ťažké zranenia tak, že po predchádzajúcom slovnom konflikte strčila rukami do oblastí ramien oproti stojacej žalobkyne, odsotila ju, žalobkyňa stratila rovnováhu a spadla na schod a roh sokla ľavou stranou chrbta a zadku, pričom utrpela zranenie - pourazové krvácanie hrudníka vľavo, sériovú zlomeninu 9 - 12 rebra lokalizovanú vo vertikálnej čiare prechádzajúcej lopatkou s malým nevýznamným nakrvácaním do ľavej pohrudničnej dutiny, s dobou liečenia a práceneschopnosti až 12 týždňov - za uvedené konanie bola žalovaná odsúdená trestným rozkazom Okresného súdu Trnava sp. zn. 2T/135/2014 zo dňa 30.1.2015 (právoplatný 29.4.2015) za prečin ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1 Trestného zákona; s nárokom na náhradu škody bola žalobkyňa odkázaná na občianske súdne konanie. Z uvedeného vyplýva jednoznačne nárok žalobkyne na náhradu škody, keď bola preukázaná škodová udalosť, osoba škodcu,

a vznik škody na bolestnom, SSU a (čiastočne) na ušlom zisku. Znaleckým posudkom vypracovaným (v trestnom konaní) znalcom MUDr. Vladimírom Popelkom dňa 2.4.2014, bolo obodované bolestné žalobkyne 105 bodmi, keď hodnota jedného bodu v rozhodnom období bola 16,10 € - tomu zodpovedá žalobkyňou uplatnená čiastka z titulu bolestného vo výške 1.690,50 € (105 bodov x 16,10 € za jeden bod). V lekárskom posudku o SSU, ktorý vypracoval úrazový chirurg MUDr. V. Q. dňa 19.11.2015, bolo obodované SSU žalobkyne 230 bodmi, keď hodnota jedného bodu v rozhodnom období bola 16,10 € - tomu zodpovedá žalobkyňou uplatnená čiastka z titulu SSU vo výške 3.703,00 € (230 bodov x 16,10 € za jeden bod). Uvedené skutočnosti, t.j. výška obodovania bolestného a SSU, ani hodnota jedného bodu nebola medzi stranami sporu rozporovaná. Žalovaná je starobnou dôchodkyňou, poberá dôchodok vo výške cca. 850 € mesačne (dôchodok v nadpriemernej výške), je vlastníčkou / spoluvlastníčkou viacerých nehnuteľností (minimálne) v Obci a k.ú. S. K. P. - súd nezistil žiadne dôvody, pre ktoré by mal pristúpiť k zníženiu náhrady za bolestné a SSU, ako to žalovaná požadovala (o 50%), keď poukazovala na „okolnosti, za akých sa skutok stal“ (stal sa tak, že žalovaná napadla žalobkyňu, za čo bola právoplatne uznaná vinnou a odsúdená, pričom súd je viazaný rozhodnutím o tom, že bol spáchaný trestný čin), „správanie žalobkyne, ktorá si neuplatnila žiadne nároky z nemocenského poistenia“ (pre posúdenie náhrady je irelevantné), a „veku 74 rokov žalovanej“ (nejedná sa o tak vysoký vek, aby žalovaná nemohla byť za svoje protiprávne konanie zodpovedná, alebo aby jej zodpovednosť súd znižoval). Z uvedených dôvodov súd rozhodol o povinnosti žalovanej zaplatiť žalobkyni z titulu náhrady za bolestné a SSU sumu 5.393,00 € (1.690,00 € + 3.703,00 €). Čo sa týka náhrady ušlého zisku je rozhodujúce, že žalobkyňa vykonávala v čase keď jej bol žalovanou spôsobený úraz podnikateľskú činnosť v Rakúsku (pod obchodným názvom R. KG) v súvislosti s praním a čistením prádla a textilu pre viaceré reštaurácie. K dobe liečenia a hlavne práceneschopnosti žalobkyne sa vyjadrili MUDr. Vladimír Popelka v znaleckom posudku č. 27/2014 (pri komplikácii aká nastala u žalobkyne sa môže doba liečenia a PN predĺžiť až do 12 týždňov, a tak aj znalec určil reálnu dobu liečenia a PN), a MUDr. Peter Juriga v znaleckom posudku č. 4/2019 (zlomenina 4 rebier s pridruženou komplikáciou si vyžaduje predĺženú dobu liečenia, ale dĺžka práceneschopnosti stanovená ošetrojúcim lekárom v lekárskom potvrdení v trvaní od 21.10.2013 do 13.3.2014 je predĺžená; dobu liečenia a práceneschopnosti u žalobkyni posúdenú už znalcom MUDr. Vladimírom Popelkom na 12 týždňov aj znalec MUDr. Peter Juriga označil vzhľadom na povahu poškodenia zdravia a vzhľadom na povolanie žalobkyne za adekvátnu a dostatočnú) - k tomu viď bližšie odôvodnenie v bode 18. rozsudku. Súd určil dobu práceneschopnosti žalobkyne (teda obdobie kedy nemohla vykonávať prácu ako pred úrazom), s ohľadom na oba vyššie uvedené znalecké posudky, na 12 týždňov (t.j. od 21.10.2013 do 13.1.2014). Nakoľko žalobkyňa nemohla vopred predpokladať dĺžku svojej práceneschopnosti, preto z dôvodu aby nestratila klientov poverila osobu MR pokračovaním v jej podnikateľských aktivitách, keď táto osoba vykonávala práce u klientov žalobkyne v mene žalobkyne, avšak za odmenu rovnajúcu sa zisku žalobkyne - z uvedeného dôvodu nemala žalobkyňa za obdobie od 21.10.2013 do 13.1.2014, resp. ani do 13.3.2014 žiaden zisk - teda žalobkyni vznikla škoda v podobe ušlého zisku. Žalobkyňa teda aj po tom ako utrpela úraz a ostala práceneschopnou, vykonávala nemom svojej spoločnosti OLIVIKOVA KG pre reštaurácie v Rakúsku (Restaurant IRODION, Pizzeria Trattoria al Italiana, Restaurant Achilleus KEPA, Restaurant Griechen Beisl) služby spočívajúce v praní a čistení prádla a textilu - vzhľadom na to, že z dôvodu svojej práceneschopnosti nebola schopná práce vykonávať osobne, avšak mala záujem udržať si aj pre budúcnosť zákazníkov, vykonávala tieto práce prostredníctvom osoby podnikateľa M.R., a to tak, že fakturovala za poskytnuté služby jednotlivým reštauráciám dohodnutú sumu, a následne uhradila náklady fakturované podnikateľom M.R. Žalobkyňa účtovala za obdobie od 21.10.2013 do 31.10.2013 odberateľom sumu 2.803,90 €, náklady na služby práčovne boli 852,32 €, rozdiel, teda zisk žalobkyne by bol 1.951,58 €, účtovala za obdobie od 1.11.2013 do 30.11.2013 odberateľom sumu 6.308,20 €, náklady na služby práčovne boli 1.911,84 €, rozdiel, teda zisk žalobkyne by bol 4.396,36 €, účtovala za obdobie od 1.12.2013 do 31.12.2013 odberateľom sumu 8.895,50 €, náklady na služby práčovne boli 2.699,76 €, rozdiel, teda zisk žalobkyne by bol 6.195,74 €, účtovala za obdobie od 1.1.2014 do 13.1.2014 odberateľom sumu 3.185,30 €, náklady na služby práčovne boli 968,80 €, rozdiel, teda zisk žalobkyne by bol 2.216,50 €; od sumy vyššie uvedeného ušlého zisku (spolu za obdobie od 21.10.2013 do 13.1.2014 vo výške 14.760,18 €) súd odpočítal náklady na PHM vo výške 469,93 € (ako pomernú časť nákladov za obdobie od 21.10.2013 do 13.1.2014, keď žalobkyňa za celé obdobie od 21.10.2013 do 13.3.2014 vyčíslila náklady na PHM vo výške 800,00 €). Žalobkyni tak v dôsledku práceneschopnosti spôsobenej úrazom ušiel zisk vo výške 14.290,25 €. Žalovaná nezaplatila z titulu bolestného, SSU ani náhrady ušlého zisku do dňa rozhodnutia súdu žiadnu sumu. S poukazom na vyššie uvedené súd preto rozhodol tak, že žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu vo výške 19.683,25 € (bolestné 1.690,00 € + SSU 3.703,00 € + ušlý zisk 14.290,25 €); vo zvyšku (5.038,75 € žalobu zamietol). Čo sa týka úroku

z omeškania na tento má žalobkyňa nárok vo výške základnej úrokovej sadzby Európskej centrálnej banky platnej k prvému dňu omeškania (ku dňu 5.5.2016 vo výške 0,00%) zvýšenej o 5 percentuálnych bodov, preto súd rozhodol tak, že žalobkyni priznal nárok na úrok z omeškania vo výške 5,00% ročne zo sumy 19.683,25 € (dlžná - prisúdená suma) od 5.5.2016 (deň od ktorého ich žalobkyňa požadovala, teda odo dňa nasledujúceho po dni kedy bolo jej podanie /čiastočné späťvzatie/ doručené žalovanej - doručené bolo dňa 4.5.2016) do zaplattenia. Časť žaloby ohľadom úroku z omeškania vo výške 0,05% ročne zo sumy 19.638,25 € od 5.5.2016 do zaplattenia súd tiež musel zamietnuť, nakoľko žalobkyňa požadovala vyšší úrok z omeškania (5,05% ročne), než na aký mala podľa zákona nárok (5,00% ročne). Súd rozhodol o nároku na náhradu trov konania v zmysle ustanovenia § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku tak, že ju v konaní prevažne úspešnej žalobkyni priznal v rozsahu 59,24% vychádzajúc z toho, že žalobkyňa žiadala o priznanie sumy istiny 24.722 €, súd rozhodol o jej nároku vo výške 19.683,25 € (žaloba v zostávajúcej časti bola zamietnutá); nárok na náhradu trov konania potom súd určil vo výške 59,24% (100% mínus 20,38% ako neúspech žalobkyne mínus 20,38% ako úspech žalovanej). O povinnosti zaplatiť súdny poplatok vo výške 1.180,50 € žalovanou súd rozhodol v zmysle ustanovenia § 6 ods. 1 v spojení s § 4 ods. 2 písm. i / j), a § 2 ods. 2, prvá veta zák. č. 71/1992Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov, nakoľko žalobkyňa je v tomto konaní oslobodená od platenia súdneho poplatku, pričom uvedená povinnosť prechádza v rozsahu prisúdenej sumy (19.683,75 €) na žalovanú.

3. Proti vyhovujúcej časti rozsudku a závislým výrokom o nároku na náhrade trov konania a povinnosti zaplatiť súdny poplatok podala v zákonnej lehote odvolanie žalovaná, ktorá navrhla rozsudok v napadnutej časti zmeniť tak, že v časti náhrady škody na zdraví - sťaženie spoločenského uplatnenia a bolestné, znížiť sumu o 50%, t.j. priznať žalobkyni náhradu vo výške 2.696,75 € a vo zvyšku žalobu zamietnuť a priznať jej nárok na náhradu trov konania. Odvolanie odôvodnila tým, že súd prvej inštancie na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a napadnutý rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Namietla, že súd sa nijakým spôsobom v časti náhrady škody - ušlý zisk nevysporiadal s jej argumentmi. Poukázala na to, že po celý čas konania sporovala hodnovernosť predložených účtovných dokladov vo forme predložených faktúr vystavených žalobkyňou, pričom peniaze za ne mala prijať v hotovosti. Keďže súd zamietol vykonať dokazovanie predložením účtovníctva žalobkyne, bolo možné vychádzať iba z dôkazov založených žalobkyňou v spise. Tieto dôkazy si však odporovali, keďže súd sa v napadnutom rozsudku nevysporiadal ani s jedným jej tvrdením, tak v rámci odvolacieho konania zopakovala rovnaké tvrdenia. Namietla, že žalobkyňa počas celého sporu neustále menila výšku ušlého zisku, keď začínala sumou vo výške 30.000 €, potom 50.000 € a následne 24.722 €. V svojom podaní zo dňa 11.9.2017 špecifikuje žalobkyňa výšku ušlého zisku v sume 19.345,32 € ako rozdiel jej obratu (tržieb od klientov) a nákladov na prevádzku (nákladov za práčovňu a pohonné hmoty). V skutočnosti okrem vypracovaných akýchsi výpočtových tabuliek doložila žalobkyňa do spisu k jednotlivým mesiacom faktúru vystavenú Q. Y., ktorý mal byť podnikateľom pomáhajúcim žalobkyni v čase jej PN a mal vozit' prádlo z/do Viedne. Tento podnikateľ podľa predložených dokladov vystavil vždy faktúru pre odberateľa - žalobkyňu, ktorej refakturoval náklady za dodávky za daný mesiac. Išlo teda o identické sumy, ktoré mala mať zaplattené žalobkyňa od reštaurácie, a ktoré žalobkyňa mala následne zaplatiť podnikateľovi Y.. Takto to bolo účtované každý mesiac rovnako s identickými sumami na strane žalobkyne - podnikateľa Q. Y. - reštaurácie. Žalobkyňa mala však vo svojej faktúre vystavenej pre reštauráciu IRODION započítané aj náklady na PHM, práčovňu a svoj zisk, pričom osobitne takéto položky reštaurácia neúčtovala. Podnikateľ Y. však nemal vo svojej faktúre započítané položky PHM a práčovňa. Tieto položky podľa predložených dokladov platila za neho žalobkyňa priamo, čo vypovedala na pojednávaní, keď tvrdila, že oproti dokladu zaplatila podnikateľovi Y. PHM a čistiareň rovnako priamo, keď predložila do spisu faktúru od čistiarne vystavenú na žalobkyňu (nie na podnikateľa Y.). Práčovňa účtovala za svoje služby priamo žalobkyni, a nie podnikateľovi Q. Y.. Navyše doklady predložené do súdneho spisu odporujú, napríklad podľa predložených dokladov do práčovne Stuhl, s. r. o. mala žalobkyňa dodať v mesiaci november 2013 do práčovne objem 2413 kg prádla. Podľa faktúr, ktorými žalobkyňa mala účtovať svoje služby za prádlo reštauráciám, a ktoré predložila do konania, však mala od reštaurácie v mesiaci november zobrať prádlo v objeme 3414 kg. Takýto rozdiel je za každý mesiac, za ktorý súd priznal žalobkyni náhradu ušlého zisku. Žalobkyňa žiadnym hodnoverným spôsobom nevysvetlila, ako je možné, že každý mesiac je rozdiel medzi vypratým prádlom z práčovne a údajne prevzatým prádlom z reštaurácie viac ako 1000 kg. Taktiež podľa predložených dokladov mala žalobkyňa každý mesiac svojej PN nielen že nič nezarobiť, ale ešte aj preplácať na službách prania a pohonných hmotách. Navyše vo výpočte ušlého zisku žalobkyni sa objavila položka nákladov na palivo v odhadovanej výške 800 € asi za obdobie od 21.10.2013 do

13.3.2014, pričom žalobkyňa vo svojom výsluchu uviedla, že podnikateľovi Q. Y. preplácala náklady na dopravu na základe pokladničných blokov. Z tvrdenia žalobkyne vyplynulo, že nielenže mala žalobkyňa zaplatiť podnikateľovi Y. sumu identickú so sumou, ktorú dostala od reštaurácie, navyše zaplatila aj náklady pracovne a náklady za dopravu. Súd sa touto skutočnosťou vôbec nezaoberal a uplatnený ušlý zisk znížil o sumu 469,93 € ako cenu za PHM, pričom vychádzal iba z odhadovanej spotreby PHM, ktorá v konaní preukázaná nijako nebola. Súčasne poukázala aj na skutočnosť, že od uplatneného ušlého zisku nie je odrátaný náklad dane, odvodov a ostatných nákladových položiek podnikateľa. Suma ušlého zisku takto vyčíslená žalobkyňou vôbec nepredstavuje ušlý zisk žalobkyne. Naďalej trvala na skutočnosti, že celková doba liečenia žalobkyne trvala necelé dva mesiace, od 21.10.2013 do 12.12.2013, čo potvrdzuje i znalecký posudok č. 27/2014 vyhotovený súdnym znalcom MUDr. Vladimírom Popelkom, pričom tieto tvrdenia nevyvracia ani znalecký posudok č. 4/2019 vyhotovený súdnym znalcom MUDr. Petrom Jurigom. Nesúhlasila preto s dobou liečenia ustálenou súdom prvej inštancie na obdobie od 21.10.2013 do 13.1.2014. Mala za to, že jednoznačne doba liečenia aj práceneschopnosti žalobkyne, a teda doba rozhodujúca pre posúdenie náhrady škody v časti ušlého zisku, je 21.10.2013 - 13.12.2013. Ani ďalší znalecký posudok č. 4/2019 túto skutočnosť nevyvrátil, pričom tento sa ani nevyjadroval ku skutočnosti, ako napríklad žalobkyňa dodržiavala liečebný režim, keď počas liečby bola jednoznačne videná prádlo nakladať aj vykladať. V časti škody na zdraví poukazovala na správanie žalobkyne, ktorá tvrdila, že si v Rakúsku neuplatnila žiadne nároky z nemocenského poistenia, hoci podľa svojich výpočtov mala v Rakúsku ako podnikateľka pomerne dobre zarábať, a teda aj platiť zdravotné odvody. Toto žalobkyňa vysvetlila tak, že tak neurobila z dôvodu, že bola PN. Na druhej strane však žalobkyňa vedela zorganizovať podnikateľa Q. Y., ktorý jej mal prádlo voziť a zorganizovala si i ďalších pomocníkov na vykládku a nakládku prádla. Rovnako počas konania poukázala aj na obsah znaleckého posudku č. 27/2014 str. 11, kde samotný znalec konštatoval, že „poranenia poškodenej (žalobkyne) mohli vzniknúť aj bez zavinenia, resp. útoku útočníka (žalovanej). Súdny znalec v lekárskejších správach nenašiel žiadne zranenia, ktoré by potvrdzovali tú skutočnosť, že išlo o útok útočníka na prednú časť poškodenej. Poškodená nemala na tele žiadne poúrazové stopy (pomliaždeniny, krvné podliatiny) ako následok útoku útočníka. Poranenie poškodenej mohlo vzniknúť aj pri bežnom páde, napr. pri potknutí poškodenej o prekážku, keď cúvala dozadu a spadla.“ Z týchto dôvodov žiadala, aby súd prípadnú náhradu škody v zmysle ust. § 450 OZ znížil o 50%. Mala za to, že súd vec nesprávne právne aj skutkovo posúdil, keď nevidel ako dôvod pre zníženie škody ani vek žalovanej (74 rokov), ani okolnosť, že podľa znaleckého posudku si mohla eventuálne spôsobiť žalovaná zranenie aj sama. Nesúhlasila ani s rozhodnutím súdu v časti nároku na náhradu trov konania, keď bolo potrebné prihliadnuť na to, že žalobkyňa pôvodne žiadala zaplatiť sumu 50.000 €, následne síce zobrala žalobu v časti o zaplatenie 24.722 € späť a v tejto časti súd konanie zastavil, pričom k späťvzatiu žaloby došlo nie z viny žalovanej, ale z nesprávne uplatneného nároku žalobkyne. Bolo preto treba vychádzať z toho, že išlo o spor o zaplatenie 50.000 €, z ktorých súd nakoniec priznal žalobkyňi sumu 19.683,25 €, t.j. menej ako 50%. Percentuálne teda mala väčší úspech žalovaná a nie žalobkyňa.

4. K odvolaniu žalovanej sa písomne vyjadrila žalobkyňa, ktorá navrhla napadnutý rozsudok z dôvodu jeho vecnej správnosti potvrdiť a priznať jej nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%. K námietkam žalovanej o nesprávne zistenej výške škody poukázala na svoje doterajšie vyjadrenia, ako i výpovede na pojednávaní, v ktorých súd oboznámila s výpočtom výšky škody (ušlého zisku), ako aj spôsobom, akým prebiehal obchodný vzťah medzi ňou a Q. Y.. Z dôvodu jej práceneschopnosti a pobytu v nemocnici oslovila menovaného, ktorý poznal jej klientov a spôsob jej práce, aby vykonával prácu v jej mene. Uvedeným spôsobom chcela preklenúť obdobie jej práceneschopnosti tak, aby sa mohla vrátiť späť k zabehnutému režimu podnikania a jej klientom, ktorých by v prípade výpadku služieb stratila. Stanovený čas, rovnakým spôsobom ako žalobkyňa, prišiel pán Y. dodávkou žalobkyne k jej klientom, kde naložil špinavú bielizeň a vyložil bielizeň čistú. Rovnako vozil bielizeň do čistiarne, s ktorou dlhé roky spolupracovala žalobkyňa a u ktorej mala množstevné zľavy. Práčovňa za pranie bielizne počas práceneschopnosti žalobkyne vystavovala faktúry na obchodnú spoločnosť žalobkyne, nakoľko zmluva a množstevné zľavy mala práčovňa dohodnuté s ňou a pán Y. konal v jej mene. Je teda zrejmé, že žalobkyňa, ktorá bola niekoľko týždňov pripútaná na nemocničné lôžko, nemohla osobne chodiť ku klientom, nakladať bielizeň, ktorú je potrebné následne vyložiť v práčovni a uhradiť v hotovosti služby vyúčtované práčovňou. Všetky tieto úkony vykonával pán Y., vrátane hotovostných platieb práčovne. Po doručení čistej bielizne klientom žalobkyne zo strany pána Y. pod obchodným označením žalobkyne a nákladným vozidlom žalobkyne tento vystavil pod hlavičkou a v mene žalobkyne faktúry klientom žalobkyne. Klienti žalobkyne teda peňažné plnenie za vykonané služby hradili priamo žalobkyňi, ktorá za pomoci pána Y. vystavovala klientom faktúry za rozhodné obdobie. Následne menovaný vystavil

žalobkyni faktúry za poskytnuté služby, v ktorých boli zahrnuté všetky náklady, vrátane nákladov za práčovňu, ktoré hradil v hotovosti pri prevzatí čistej bielizne v práčovni. Výška faktúr vystavených pánom Y. voči žalobkyni bola rovnaká ako vystavovala žalobkyňa svojim klientom. Za rozhodné obdobie teda žalobkyňa nedosahovala žiaden zisk. Argumentácia žalovanej obsiahnutá v jej odvolaní ohľadne množstva skutočne vypratej a následne vyúčtovanej bielizne neobstoí, a podľa názoru žalobkyne je nelogická. Žalobkyňa si v období práceneschopnosti u svojich klientov účtovala služby podľa hmotnosti vypratej bielizne a ceny za jednotku kg takto poskytnutej služby. Žalobkyňa si v konaní pred súdom uplatnila vo výdavkovej položke rovnaký objem bielizne, aký objem si vyúčtovala u svojich klientov, nie sumu uvedenú na faktúrach práčovne. Faktúry z práčovne boli súdu predložené ako dôkaz, ktorým žalobkyňa preukázala výšku svojich nákladov na pranie za jednotku kg, ktoré by musela uhradiť v prípade, ak by svoju podnikateľskú činnosť nemusela vykonávať prostredníctvom pána Y.. Hmotnosť bielizne, ktorú žalobkyňa účtovala svojim klientom a hmotnosť bielizne, ktorá bola zarátaná do nákladov na poníženie zisku žalobkyne, však bola rovnaká. Čo sa týka nákladov na pohonné hmoty, tieto hradil v rozhodnom období pán Y. v hotovosti a následne si tieto náklady preniesol do ním vystavenej faktúry, rovnako ako náklady za práčovňu. Nakoľko náklady za vypranie bielizne podľa objemu, ako aj náklady za pohonné hmoty, by musela žalobkyňa znášať v rámci svojej bežnej podnikateľskej činnosti, vykonala odpočet nákladov za pohonné látky aj v tomto konaní. Odhad 800 € bol vykonaný z dôvodu, že žalobkyňa v čase súdneho konania nedisponovala všetkými dokladmi o úhrade pohonných látok. Ak teda žalovaná namietala túto skutočnosť, navrhla, aby súd neponížoval ušlý zisk žalobkyne o sumu 800 €, ale nárok žalobkyni priznaný v tomto konaní navýšil o sumu 800 €. Nesúhlasila tiež s názorom žalovanej, že súdom priznaná suma nároku na náhradu škody by mala byť ponížená o daňové a odvodové výdavky, ktoré by žalobkyňa mala v prípade jej riadneho podnikania. Uviedla, že daňová povinnosť jej vzniká aj rozhodnutím súdu, resp. prijatím peňažných prostriedkov na základe rozhodnutia súdu, a teda v tomto smere nemôže dôjsť k žiadnemu bezdôvodnému obohateniu alebo inak neprijateľnému plneniu na úkor žalovanej. K vyjadreniu žalovanej, že doba liečenia a práceneschopnosti žalobkyne trvala do 13.12.2013, a nie do 13.1.2014, ako to ustálil súd prvej inštancie, uviedla, že nie je pravdou, že znalec MUDr. Vladimír Popelka v trestnom konaní ustálil, že doba práceneschopnosti žalobkyne bola do 13.12.2013. Na strane 13 znaleckého posudku č. 27/2014 znalec uviedol, že reálna doba liečenia a PN v prípade poškodenej je dvanásť týždňov. Rovnako znalec uviedol, že neobdržal žiadne potvrdenie o PN poškodenej, a preto sa nemôže vyjadriť k adekvátnosti dĺžky PN. Liečba žalobkyne nastala dňa 21.10.2013, pričom táto skutočnosť nebola medzi stranami sporu nikdy sporná. Sám súdny znalec uviedol, že dĺžka liečenia a práceneschopnosti v prípade žalobkyne je dvanásť týždňov, t.j. 84 dní, t.j. od 21.10.2013 do 12.1.2014. Rovnako je potrebné uviesť, že znalec MUDr. Vladimír Popelka v trestnom konaní uviedol, že poškodená bola obmedzená v bežnom spôsobe života do 13.12.2013, avšak z povahy práce žalobkyne, ako aj zdravotnej dokumentácie žalobkyne vyplýva, že žalobkyňa mala namáhavú prácu (vykladanie ťažkých bremien), ktorú nemohla podľa lekárskej správy o práceneschopnosti vykonávať až do 13.3.2014, kedy došlo k ukončeniu jej práceneschopnosti. V tejto súvislosti poukázala aj na znalecký posudok MUDr. Petra Jurigu, ktorý určil, že doba liečenia zranení žalobkyne si vyžadovala hospitalizáciu v trvaní piatich týždňov, je dvanásťtýždňová doba liečenia adekvátna, avšak je potrebné rozlišovať dobu liečenia a dobu práceneschopnosti, a to vzhľadom na prácu vykonávanú žalobkyňou v rozhodnom čase. Znalec pritom dobu práceneschopnosti pri takomto type zranenia a v prípade neexistencií komplikácií stanovil v trvaní 3-4 mesiace. Žalobkyňa má preto za to, že súdom určený dátum ukončenia jej práceneschopnosti je stanovený v medziach oboch znaleckých posudkov a potvrdenia o ukončení práceneschopnosti, pričom súdom stanovená dĺžka práceneschopnosti je minimálna. Je pritom potrebné zohľadniť aj vek žalobkyne, ktorá v čase liečenia mala 61 rokov. Nesúhlasila s tvrdením žalovanej, že súd by mal vzhľadom na vek žalovanej 74 rokov uplatniť svoje moderačné právo a žalobkyňou uplatnený nárok ponížiť o 50%. Poukázala na to, že z vykonaného dokazovania neboli zistené žiadne skutočnosti, ktoré by zakladali možnosť uplatnenia moderačného práva, a to s prihliadnutím k majetkovým pomerom žalovanej, ako aj vzhľadom na to, že škoda spôsobená žalovanou žalobkyni bola následkom konania, za ktoré bola žalovaná odsúdená, teda išlo o konanie úmyselného charakteru. Žalovaná je schopná splniť uložené peňažné plnenie bez obmedzenia svojej životnej úrovne, pričom od roku 2014 si bola vedomá, že spôsobila žalobkyni ujmu, pričom do dnešného dňa nevykonala úkon, ktorým by zmiernila následky svojho konania. Práve naopak, účelovým zbavovaním sa nehnuteľného majetku sa žalovaná pripravovala na to, aby náhrada škody spôsobená žalobkyni bola čo najťažšie vymožiteľná. K namietanej správnosti rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania uviedla, že v pôvodnom žalobnom návrhu uplatnila sumu 50.000 €, tento návrh však vzala pred prvým pojednávaním späť, pričom celé dokazovanie, ako aj všetky pojednávania, sa viedli počas konania, ktoré bolo vedené o zaplatenie sumy 24.722 € a nie sumy 50.000 €, nakoľko

zo strany žalovanej pred späťvzatím žalovanej sumy v časti 25.278 € neboli vykonané žiadne úkony, pričom k späťvzatiu žalovanej sumy nedošlo z dôvodov na strane žalovanej, nemožno celé súdne konanie prebiehajúce pred súdom prvej inštancie, ktorým bola žalobkyni priznaná suma 19.683,25 € z uplatnených 24.722 € považovať za sporový neúspech, pre ktorý by žalobkyni nepatrila náhrada trov konania. V tejto súvislosti poukázala i na nález Ústavného súdu SR sp. zn. II.ÚS 399/2019, z ktorého vyplýva, že priznanie nároku na náhradu trov konania výlučne podľa pomeru úspechu a neúspechu strán sporu by v tomto prípade bolo rozporné s dobrými mravmi a princípmi spravodlivosti.

5. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie podala včas oprávnená osoba - strana sporu (§ 359 a § 362 ods. 1 CSP) proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný (§ 355 ods. 1 CSP), postupom bez nariadenia ústneho odvolacieho pojednávania preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie mu predchádzajúce v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 a § 380 CSP) a dospel k záveru, že odvolanie žalovanej nie je dôvodné, pretože napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je vecne správny.

6. Predmetom konania vedeného na súde prvej inštancie pod sp. zn. 37C/432/2015 je žaloba o náhradu škody, ktorou sa žalobkyňa proti žalovanej domáha náhrady škody na zdraví titulom bolestného, sťaženia spoločenského uplatnenia a ušlého zisku.

7. Rozsudkom napadnutým odvolaním súd prvej inštancie žalovanej uložil zaplatiť žalobkyni sumu 19.683,25 € s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 19.683,25 € od 5.5.2016 do zaplatenia, do troch dní odo dňa právoplatnosti rozsudku a vo zvyšku žalobu zamietol. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol tak, že žalobkyni priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 59,24%. Ďalej súd napadnutým rozsudkom žalovanej uložil zaplatiť Slovenskej republike, na účet súdu, súdny poplatok vo výške 1.180,50 € do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

8. Predmetom odvolacieho konania je preskúmanie správnosti postupu a napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie v časti vyhovenia žalobe a v závislých výrokoch o nároku na náhradu trov konania a povinnosti žalovanej zaplatiť súdny poplatok.

9. Odvolateľka odvolanie odôvodnila tým, že súd prvej inštancie na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam [§ 365 ods. 1 písm. f) CSP] a napadnutý rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci [§ 365 ods. 1 písm. h) CSP]. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. f) CSP je daný, ak výsledok hodnotenia dôkazov súdom prvej inštancie nezodpovedá postupu vyplývajúcejmu z ust. § 191 CSP, pretože súd zobral do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov strán sporu nevyplývali, ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo súd nezohľadnil rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané a vyšli počas konania najavo, alebo v hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vyplývali z prednesov strán, alebo vyšli najavo inak, z hľadiska ich závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti a vierohodnosti je logický rozpor, alebo ktorého odporujú ust. § 195 až 210 CSP. Odvolací dôvod v zmysle § 365 ods. 1 písm. h) CSP je daný, ak súd prvej inštancie posúdil vec podľa právnej normy, ktorá na zistený skutkový stav nedopadá, alebo právnu normu, síce správne určenú, nesprávne vyložil, prípadne ju na daný skutkový stav nesprávne aplikoval.

10. Zásada voľného hodnotenia dôkazov vyjadruje, že záver, ktorý si sudca urobí o pravdivosti, či nepravdivosti tvrdených skutočností, vzhľadom na poznatky získané z vykonaných dôkazov, je vecou vnútorného sudcovho presvedčenia a jeho logického myšlienkového postupu. Z tejto zásady vyplýva, že na nesprávnosť hodnotenia dôkazov možno usudzovať len zo spôsobu, akým súd hodnotenie vykonal. Ak nemožno v tomto smere vyčítať súdu žiadne pochybenia (napr. že výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá pravidlám logického myslenia, alebo že súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov nevyplývali alebo opomenul rozhodné skutočnosti, ktoré vyšli v konaní najavo), potom nie je ani možné polemizovať s jeho skutkovými závermi.

11. Podľa názoru odvolacieho súdu súd prvej inštancie vykonal dostatočné dokazovanie za účelom zistenia skutkového stavu, na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedal postupu vyplývajúcejmu z ust. § 191 CSP, pretože súd zobral do úvahy len skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov, prednesov strán sporu vyplývali, zohľadnil rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané a vyšli počas konania najavo a

výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedá pravidlám logického myslenia. V odôvodnení svojho rozsudku súd prvej inštancie jasne a výstižne vysvetlil, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považoval za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, teda odôvodnenie napadnutého rozhodnutia má všetky atribúty vyžadované ust. § 220 ods. 2 CSP a nemožno mu nič vyčítať.

12. Podľa názoru odvolacieho súdu súd prvej inštancie vec správne právne posúdil, použil správne právne predpisy a tieto i správne vyložil a na daný skutkový stav správne aplikoval.

13. Podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, každý má právo domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

14. Podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd, každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

15. Obsah práva na spravodlivý súdny proces nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva alebo ich diskriminovať pri ich uplatňovaní, obsahom tohto práva je i relevantné konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí právo strany sporu, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV.ÚS 252/2004).

16. Právo na spravodlivý súdny proces neznamená ani právo na to, aby bola strana sporu pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami a právnymi názormi (I.ÚS 50/2004).

17. Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd nepatrí ani právo strany vyjadrovať k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom, prípadne dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov, resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných predpisov, ktorý predkladá strana (I.ÚS 97/1997, II.ÚS 3/1997, II.ÚS 251/2003).

18. Pretože odvolací súd v celom rozsahu preberá súdom prvej inštancie zistený skutkový stav, ktorý vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom pre posúdenie žalobou uplatneného nároku, jeho výsledky jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach správne vyhodnotil a napokon dospel k správnym skutkovým záverom, pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie žalobou uplatnených nárokov, a pretože odvolací súd v celom rozsahu zdieľa i právne závery prvoinštančného súdu vo veci, ktorý na vec aplikoval správne hmotno-právne ustanovenia a tieto v súvislosti s danou vecou i správne vyložil, s poukazom na ust. § 387 ods. 2 CSP odvolací súd už iba odkazuje na správne a presvedčivé písomné vyhotovenie rozsudku.

19. Pretože odvolací súd preberá súdom prvej inštancie zistený skutkový stav, pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie žalobkyňou tvrdeného nároku, ktorý vo vyčerpávajúcom rozsahu vykonal dokazovanie potrebné na posúdenie uplatneného nároku, výsledky dokazovania jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach dôkladne a správne vyhodnotil, pričom i podľa odvolacieho súdu dospel k správnym skutkovým zisteniam, a preto odvolací súd s poukazom na ust. § 387 ods. 2 CSP odkazuje na správne a presvedčivé odôvodnenie písomného vyhotovenia preskúmaného rozsudku.

20. Súd prvej inštancie dospel k správne záveru o naplnení základných predpokladov vzniku zodpovednosti za škodu v danom prípade, ktorými sú porušenie právnej povinnosti, existencia škody, príčinná súvislosť medzi porušením právnej povinnosti a škodou a zavinenie, pričom odvolací súd v podrobnostiach odkazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku (body 21. a 23.).

21. Súd prvej inštancie tiež v ďalšom podal definíciu škody, pričom poukázal na to, že ušlý zisk (§ 442 ods. 1 OZ) je ujma spočívajúca v tom, že poškodenému sa v dôsledku škodovej udalosti nerozmnožia majetkové prostriedky, i keď to bolo možné očakávať s ohľadom na pravidelný chod vecí. Ušlý zisk sa

teda prejavuje stratou očakávaného výnosu, pričom stanovenie výšky ušlého zisku nie je ľubovoľné a musí byť vykonané tak, aby bola zistená predpokladaná výška blížiac sa, podľa bežného uvažovania, istote. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku je zrejmé, akými úvahami sa prvoinštančný súd uberal pri posudzovaní príčinnej súvislosti medzi porušením právnej povinnosti a škodou, a rovnako z odôvodnenia rozsudku vyplýva i spôsob výpočtu ušlého zisku na základe dôkazov predložených žalobkyňou, pričom týmto spôsobom bola zistená pravdepodobná výška blížiac sa istote.

22. Odvolateľka ani v odvolaní neuviedla žiadne nové skutkové tvrdenia, ktoré by spochybňovali dôvodnosť uplatneného nároku na náhradu škody spočívajúcej v ušlom zisku žalobkyne, keď súd prvej inštancie sa s uvedenými tvrdeniami vypořiadal v odôvodnení napadnutého rozsudku. Žalobkyňa dostatočným spôsobom vysvetlila, čo ju viedlo k spolupráci s Q. Y., ako táto spolupráca prebiehala a ako prebiehala fakturácia za vykonané služby. Spôsob výpočtu ušlého zisku bol žalobkyňou riadne odôvodnený a doložený listinnými dôkazmi, pričom odvolací súd zhodne so súdom prvej inštancie vo vyčíslení ušlého zisku nezistil žiadne nedostatky a logické rozpory.

23. Súd tiež správne ustálil nevyhnutnú dobu práceneschopnosti žalobkyne od 21.10.2013 do 13.1.2014, pričom svoje rozhodnutie v tomto smere dostatočne odôvodnil s poukazom na závery znaleckého dokazovania a vypořiadal i s námietkami žalovanej, pričom obdobné námietky žalovaná použila i v odvolacom konaní.

24. Súd prvej inštancie sa tiež správne zaoberal skúmaním existencie dôvodov hodných osobitného zreteľa pre zníženie náhrady škody, keď bral zreteľ na to, ako ku škode došlo, na osobné a majetkové pomery tak žalobkyne, ako aj žalovanej, a dospel k správne záveru, že v danom prípade nie sú dané dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré by bolo dôvodné náhradu škody primerane znížiť. V podrobnostiach odvolací súd odkazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku (bod 23., str. 20).

25. Za nedôvodnú považoval odvolací súd i námietku odvolateľky voči rozhodnutiu o nároku na náhradu trov konania, keď podľa jej názoru bola ona v spore percentuálne úspešnejšia, nakoľko žalobkyňa pôvodne uplatnila nárok na zaplatenie sumy 50.000 €, pričom neskôr zobrala žalobu v časti o zaplatenie sumy 25.728 € späť bez viny žalovanej.

26. Je pravdou, že pôvodne si žalobkyňa uplatnila nárok na náhradu škody vo výške 50.000 €, pričom pred dorúčením žaloby žalovanej vzala žalobu v časti zaplatenia sumy 25.728 € späť, v dôsledku čoho súd prvej inštancie uznesením č.k. 37C/432/2015-30 zo dňa 5. apríla 2016 konanie v tejto časti zastavil. Taktiež bolo potrebné prihliadnuť na to, že Civilný sporový poriadok nemá ustanovenie obdobné ustanoveniu § 142 ods. 3 O.s.p., ktoré sa uplatňovalo ako lex specialis vo vzťahu k § 142 ods. 2 O.s.p. Narozdiel od predchádzajúcej právnej úpravy, nová právna úprava neobsahuje tri špeciálne skutkové podstaty (§ 142 ods. 1, 2 a 3 O.s.p.), ale len dve (§ 255 ods. 1 a 2 CSP). Na prvom mieste je zásada úspechu v prípadoch, keď mala strana sporu vo veci úspech len čiastočný, platí pravidlo obsiahnuté v § 255 ods. 2 CSP (pomer úspechu). Nepatrný úspech Civilný sporový poriadok aktuálne nepozná, zohľadňuje sa každý neúspech, a to vrátane neúspechu v časti príslušenstva pohľadávky. Zásadu úspechu vo veci treba uplatniť aj na konaniach, v ktorých výška plnenia závisí od úvahy súdu (sudcovské právo) alebo od znaleckého posudku. V týchto prípadoch však nejde o procesne neúspešného žalobcu, ak mu bola priznaná aspoň časť žalobou uplatneného nároku. Nemožno ho totiž ad absurdum zaťažiť procesnou zodpovednosťou za predvídanie výsledku na základe úvahy súdu alebo znaleckej činnosti (porovnaj nálezy Ústavného súdu sp. zn. IV.ÚS 142/2014, II.ÚS 399/2019).

27. Z vyššie uvedených dôvodov je potrebné považovať rozhodnutie súdu prvej inštancie v časti nároku na náhradu trov konania za správne. Rovnako správnym je i závislý výrok o povinnosti žalovanej zaplatiť súdny poplatok s prihliadnutím na ust. § 2 ods. 2 a § 4 ods. 2 písm. i)/j) zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov.

28. Ďalšie argumenty strán odvolací súd považoval pre rozhodnutie vo veci už za nerozhodné, bez potreby sa nimi osobitne vysporiadať. I podľa už konštantnej judikatúry súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku či pripomienku, je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné

argumenty strán (porovnaj napr. rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. II.ÚS 251/04, III.ÚS 209/04, II.ÚS 200/09 a pod.). Preto na ostatnú argumentáciu zaoberajúcu sa ďalšími okolnosťami prejednávanej veci, no už nespôsobilú ovplyvniť rozhodnutie, odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

29. Odvolací súd ani s prihliadnutím na odvolacie argumenty nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od záverov prvoinštančného súdu odchýliť, a nemôže preto dať za pravdu odvolateľke. Z dôvodu, že odvolacie dôvody odvolateľky neboli opodstatnené a neboli zistené ani žiadne nedostatky v postupe súdu prvej inštancie, na ktoré by mal odvolací súd prihliadnuť z tzv. úradnej povinnosti (§ 380 ods. 2 CSP), preto rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých častiach z dôvodu vecnej správnosti potvrdil (§ 387 ods. 1 CSP).

30. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP a v odvolacom konaní v celom rozsahu úspešnej žalobkyni priznal proti žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

31. Senát odvolacieho súdu tento rozsudok prijal pomerom hlasov 3:0, teda jednohlasne.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie,

lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP). V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).